

เทศน์เช้า วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ วันนี้เป็นวันเฉลิมฯ เป็นวันเกิดของในหลวง ถ้าวันเกิดของในหลวง เรา
มาทำบุญกัน ถ้าเราทำบุญกัน เราเลือกวัดเลือกภา เราจะทำบุญที่ไหน ถ้าเราจะทำบุญ เห็นไหม
เขาบอกให้ทำบุญที่ใกล้บ้าน เพราะคนไม่ยอมทำบุญ คนขี้เกียจ คนอยากจะมีความสุข นี่
ปรารถนาความดี แต่ไม่ทำความดี

ปรารถนาความดีต้องทำความดี ถึงจะได้ความดี อยากได้บุญกุศล เราต้องเสียสละของเรา
เสียสละของเรา การเสียสละเป็นวัตถุดิบ แต่ถ้าเราอยากได้ปัญญา เราต้องนั่งภาวนา การนั่ง
ภาวนาต้องนั่งสมาธิภาวนาให้เกิดปัญญาขึ้นมา ถ้ามันเกิดปัญญาขึ้นมาเราถึงจะเป็นคนดีได้ เพราะ
ปัญญามันจะแยกดีแยกชั่วได้ แยกถูกแยกผิดได้ ถ้ามีปัญญาขึ้นมา มันจะเกิดประโยชน์ขึ้นมา

ฉะนั้น วันนี้วันเฉลิมพระชนมพรรษา เราถึงมาทำบุญ มาทำบุญกุศลเพราะอะไร เขาบอก
ทำบุญถวายในหลวงๆ

คือว่าให้เราทำบุญ ให้เราได้แยกแยะ ให้เราได้ฟังธรรม ให้เราได้สำนึกถึงตนเอง ถ้าเรามี
ความสำนึกถึงตนเอง เราจะเป็นคนดีคนชั่วมันอยู่ที่เรา ถ้าเป็นคนดีคนชั่วมันอยู่ที่เรา

แล้ววันนี้ทำบุญเพื่อในหลวงทำไม

ทำบุญให้ในหลวงนะ เพราะเราไม่เคยบ้านแตกสาแหรกขาด คนที่บ้านแตกสาแหรกขาด
เขาแสวงหาความอบอุ่นของเขา เขาแสวงหาของเขาขนาดไหน แล้วเราเกิดมามีแต่ความร่มเย็น
เป็นสุข เราก็ดูแลไม่เห็นว่าจะอะไรเป็นประโยชน์ อะไรไม่เป็นประโยชน์ แต่คนที่บ้านแตกสาแหรก
ขาดเขาจะเห็นความสามัคคีของชาติ เขาจะเห็นคุณงามความดีอันนี้มหาศาลเลย

ฉะนั้น เวลาคนมีบุญมาเกิด เห็นไหม วันนี้วันเฉลิมพระชนมพรรษา วันนี้วันเกิดของใน
หลวง ในหลวงเป็นผู้ปกครองประเทศนี้ ถ้าปกครองประเทศนี้ ตั้งแต่เยาว์วัยมา เห็นไหม คุณ

การเมืองมันบีบคั้นมาขนาดไหน ชีวิตทั้งชีวิตได้เผชิญกับเรื่องอย่างนี้มาตลอด ถ้าเผชิญอย่างนี้มาตลอด จะนำพาชาติไปอย่างไร

ถ้านำพาชาติไปทางที่ร่มเย็นเป็นสุข มันต้องมีคนที่มีปัญญาใช้ใหม่ถึงจะนำพาส่งนี้ได้ ถ้าคนไม่มีปัญญาจะพาชาติบ้านเมืองรอดพ้นจากวิกฤติมาได้อย่างไร ถ้ารอดพ้นจากวิกฤติมา เห็นใหม่ เราทำบุญตรงนี้ไง เราถึงว่าเราเกิดมาในชาติที่มีความอบอุ่น เราเกิดมาในชาติที่อุดมสมบูรณ์ เราเกิดมาในชาติที่มีผู้นำที่เป็นธรรม ถ้าเป็นธรรม เห็นใหม่ เพราะเป็นธรรม

เวลาคนมีอำนาจวาสนาบารมี คนที่เป็นธรรม คนจะไปขอพึ่งพาอาศัย คนใกล้ตาย คนเวลา มันเปลี่ยงพล้ำขึ้นมามันก็บอกว่า วันนี้วันเฉลิมฯ เหมือนกัน คนที่เขามีคุณธรรม วันเฉลิมฯ ของเขา เขาทำเพื่อประโยชน์กับเขา

คนมีบารมีไง ใครๆ ก็พึ่งพาอาศัย ใครๆ ก็พึ่งพาอาศัย แต่พึ่งพาอาศัยในฐานะสิ่งใดละ ถ้าเราพึ่งพาอาศัยนะ เราพึ่งพาอาศัย เราเป็นประชาชน เราเป็นประชาชนในชาติ ในชาติของเรา ชาตินี้มันเป็นภาพรวมของภาพใหญ่ ถ้าในร่างกายของเราละ ร่างกายและจิตใจนี่ก็เป็นภพชาติหนึ่ง ภพชาติอันนี้ถ้าเราดูแลรักษาเห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเข้ามาที่นี้

ถ้าฟังธรรมๆ ฟังธรรมให้สำนึกถึงตนเอง ถ้าตนเองมีสติมีปัญญาขึ้นมา เราแยกถูกแยกผิดได้ ถ้าแยกถูกแยกผิดได้ นี่คนเราแยกถูกแยกผิด คนเราสามัญสำนึกมันรู้ผิดรู้ถูกได้ทั้งนั้นแหละ แต่ด้วยความโลภ ด้วยความอยากได้ ด้วยความมั่งง่าย สิ่งใดมันก็รู้ที่อยู่ ความถูกต้องดีงามก็ซ่อนเอาไว้ได้พรมก่อน ซ่อนไว้ในใจก่อน แต่มันจะเอาผลประโยชน์ไง

ผลประโยชน์นี้มันได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา ผลประโยชน์มันก็ชั่วครวๆ เท่านั้นแหละ แต่เวลาเวียนว่ายตายเกิดมันมีผลไปนะ มันมีผล เห็นใหม่ เวียนว่ายตายเกิด นี่ผลของวิภูฏะ

ที่เราเกิดมาเราเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน เกิดมาจากพ่อแม่เหมือนกัน ทำไมอำนาจวาสนาไม่เหมือนกัน เราเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน นี่ก็เวียนว่ายตายเกิดด้วยคุณงามความดี นี่กรรม กรรมดี กรรมชั่ว คนนี้อะไรพามาเกิด เกิดจากไหน? เกิดจากพ่อจากแม่ เวลาเกิดจากพ่อจากแม่ แต่ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าเกิดจากกรรม เกิดจากการกระทำ

พระอรหันต์เวลาสิ้นกิเลสไปแล้วเกิดที่ไหน พระอรหันต์ไม่มีการเกิด เพราะอะไร เพราะได้ทำลายอวิชชา ทำลายแรงขับเคลื่อนที่หัดนี้ไปเกิดหมดสิ้นไปแล้ว ถ้าหมดสิ้นแล้วมันไม่มีการเกิด เห็นไหม ไม่มีการเกิด แต่คนที่เกิดอยู่เพราะอะไร เพราะมันมีเวรมีกรรม ถ้ามันมีเวรมีกรรม เราเกิดกับพ่อกับแม่ พ่อแม่ก็เป็นแดนเกิดเท่านั้นเอง

เห็นไหม พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของคุณ พ่อแม่ให้ชีวิตนี้มา แต่ความรู้สึกนึกคิดนี้เป็นของใคร สิ่งที่เราทำ มโนกรรมๆ ความรู้สึกนึกคิดมันมาจากไหน? ก็มันมาจากการกระทำของเราไง

ทำคุณงามความดี คุณในพระไตรปิฎกนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารธนาเป็นพระโพธิสัตว์ เป็นกษัตริย์ เป็นจักรพรรดิ เป็นต่างๆ เวียนว่ายตายเกิดมา เห็นไหม เวลาผู้ปกครอง คุณสิ วันนี้อย่างเกิดของในหลวง นี่พระโพธิสัตว์ ให้ทุกอย่าง ทำทุกอย่าง มันเวียนว่ายตายเกิด เพราะคนจะเกิด มันมีอำนาจวาสนาบารมี เพราะเขาทำมาทั้งนั้นแหละ ถ้าเขาไม่ได้ทำมา เขาอยู่สถานะอย่างนั้นไม่ได้ นี่ถ้าทำสิ่งนั้นมา

เราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เราได้ศึกษาธรรมๆ แล้ว ศึกษาธรรม เห็นไหม มันก็อยู่ที่หน้าที่ ร่างกายของคน สมองเป็นศูนย์กลางควบคุมประสาทใจไหม หัวตั้งอยู่บนคอใจไหม แล้วร่างกาย แขนสองแขน เท้าสองเท้า มันก็รวมเป็นร่างกายของมนุษย์ นี่มันก็เหมือนกัน มีความสำคัญแตกต่างกันไป ในร่างกายนี้ทุกอย่างก็มีความสำคัญเหมือนกันหมดแหละ อวัยวะใด อวัยวะหนึ่งมันจะเกี่ยวงอนกับอวัยวะอื่นได้ไหมในร่างกายนี้? มันก็เกี่ยวงอนกันไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดเป็นคนๆ เราเกิดเป็นคนเราก็มีสถานะความเป็นมนุษย์เหมือนกัน เราที่มีสิทธิเสรีภาพเหมือนกัน เรามีสิทธิความเป็นมนุษย์เหมือนกัน ถ้ามีความเป็นมนุษย์เหมือนกัน มนุษย์ก็คือมนุษย์ แต่มนุษย์มันมีคุณงามความดีในใจ

ถ้ามันมีความรู้สึกนึกคิดที่ดีขึ้นมา คุณสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นกษัตริย์ ละทิ้งจากสถานะจะขึ้นราชบัลลังก์ ออกมาแสวงหา ๖ ปี อยู่โคนไม้ อยู่ในป่าในเขา นี่มนุษย์เหมือนกัน แต่เวลาตรัสรู้ขึ้นมา ชำระล้างกิเลสในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นมาแล้ว รื้อสัตว์ขันธ์สัตว์นี้วิมุตติสุข เห็นไหม

กษัตริย์ในสมัยพุทธกาลสละราชบัลลังก์มาบวชกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ที่นี้สุขหนอ ที่นี้สุขหนอ ที่นี้สุขหนอ” เห็นไหม อยู่โคนไม้มีความสุข จนพระเจ้าแปลกใจว่าเขาคงคิดถึงสถานะของกษัตริย์ นี้ไปฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กษัตริย์ที่มาบวชเขาบ่นว่าที่นี้สุขหนอๆ นั่นเพราะเหตุใด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรียกมาเลย “ทำไมเธอพูดอย่างนั้น”

โธโฮ! ตอนเป็นกษัตริย์นะ ภาระรับผิดชอบมันมีแต่ความทุกข์ทั้งนั้นแหละ แต่พอละไปแล้ว ละสถานะนั้นมาบวชเป็นพระ ถ้าบวชเป็นพระ ถ้ายังภาวนาไม่ถึงที่สุดนะ มันก็ยังมีความรู้สึกเสียดายใจ เสียดาย ใอันดูดีกว่าไอันนี้ ไอันนี้ดีกว่าไอันนั้น แต่ท่านปฏิบัติของท่านจนสิ้นสุดแห่งทุกข์ สิ้นสุดแห่งทุกข์ เห็นไหม

นี่มันเป็นสมมุติทั้งนั้น มันเป็นสถานะชั่วคราวเท่านั้น สถานะนี้สถานะของพระ พระมาบวชใหม่ พระบวชใหม่ก็ โคนหัว โคนคิ้ว ห่มผ้าเหลือง มันก็มาจากมนุษย์ ก็มาจากคนนี่แหละ ถ้าพระมาจากคน ถ้าพระปฏิบัติไม่ถึงที่สุดแห่งทุกข์มันก็วิตกกังวลเหมือนกัน

เวลาพระปฏิบัติไปแล้วพระต้องมาตัดแปลงตน นั่งสมาธิภาวนา พยายามชำระล้างเรื่องกิเลสตัดหาความทะยานอยากในหัวใจ เวลามันชำระล้างไปแล้ว มันสิ้นไปแล้ว กิเลสตัดหาความทะยานอยากในหัวใจมันหมดไป เห็นไหม “ที่นี้สุขหนอ ที่นี้สุขหนอ” อยู่โคนไม้ก็มีความสุข

คำว่า “อยู่โคนไม้” กษัตริย์ที่เคยปกครองมา กับกษัตริย์ที่มาบวชเป็นพระ แล้วกษัตริย์ที่อยู่โคนไม้ นั่งอยู่โคนไม้ ทำไมกษัตริย์บอกว่าอยู่ที่โคนไม้มันมีความสุขยิ่งกว่านั่งอยู่บนราชบัลลังก์ละ

นี่ไง แต่ถ้าเรามองในสายตาของทางโลก มันเป็นไปได้อย่างไร สถานะของกษัตริย์ที่ปกครองมันต้องมีสถานะ มีอำนาจมหาศาลขนาดนั้น มันต้องมีอำนาจสิ แล้วมาอยู่โคนไม้มันจะมีความสุขได้อย่างไร

อยู่โคนไม้มันมีธรรมะไง อำนาจของธรรมมันชำระล้างพญามารในใจ อำนาจอย่างนี้ อำนาจโดยธรรม ถ้าอำนาจโดยธรรม มันมีความสุขมหาศาล เห็นไหม “ที่นี้สุขหนอ ที่นี้สุขหนอ” นี่ความสุข

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอามาสอบถาม “ทำไมเธอว่าอย่างนั้น”

เวลาปกครองนะ มันไม่มีเวลาเป็นส่วนตัวเลย ต้องรับผิดชอบหมด แต่เวลาผลของวิญญูะใช้ไหม เกิดในสถานะอย่างนั้น เห็นไหม ร่างกายของเราสิ ส่วนสมองก็ต้องเป็นศูนย์กลางควบคุมประสาท ควบคุมร่างกายนี้ เราเป็นมือเป็นตีน เราจะเป็นอย่างใด เราจะเป็นอย่างใจ เป็นตัวได้ใส่ปอด เราก็มีความสำคัญทั้งนั้นแหละ

มนุษย์มีความสำคัญทุกคนนะ มนุษย์มีสิทธิความเป็นมนุษย์เท่ากัน แต่มนุษย์ถ้ามีความรู้สึกนึกคิด ฟังธรรมๆ วันนี้วันเฉลิมพระชนมพรรษา เรามาทำบุญเพื่อถวายในหลวง ถวายส่วนยอด ถวายประมุขของชาติ

เพราะเราอยู่ในชาตินี้ด้วยความร่มเย็นเป็นสุขมา เห็นคุณอันนี้ไหม เราไม่เคยบ้านแตกสาแหรกขาดนะ คนที่เขาบ้านแตกสาแหรกขาด เขาแสวงหาความอุดมสมบูรณ์ของเขา เขาหาสถานที่ทำเรื่องเศรษฐกิจของเขา เขาหาเรื่องที่อยู่อาศัยของเขา เขาแสวงหาขนาดนั้น

ฉะนั้น เราทำบุญ ทำบุญที่นี้ ทำบุญ บุญคือความสุขใจ บุญคือความอบอุ่นของใจ บุญคือนามธรรม เราทำสิ่งนี้เพื่อให้ระลึกว่า เราขอให้เกิดมา เกิดมาในประเทศอันสมควร นี่มันเป็นมงคลชีวิตไง เกิดในประเทศอันสมควร เกิดในพ่อแม่ ในต่างๆ เราทำบุญของเราเพื่อเหตุนี้ไง เพราะสิ่งนี้มันทำให้จิต ที่ว่ามนุษย์มีสิทธิเหมือนกัน มนุษย์มีความรู้สึกนึกคิดเหมือนกัน แต่มนุษย์ไม่เหมือนกันตรงนี้ไง มนุษย์ไม่เหมือนกันตรงความรู้สึกนึกคิด ที่นี้ความรู้สึกนึกคิด อะไรรจะไปกล่อมเกลาค่ะ

ในทางปกครองบอกว่า ถ้ามนุษย์มีศีล ๕ ด้วยความสมบูรณ์นะ กฎหมายนี้แทบไม่ต้องเขียนเลย เพราะมนุษย์มีศีล ๕ ไม่เบียดเบียนกัน ไม่โกหกกัน ไม่ทำทุกๆ อย่างเลย มันทำแต่ความปกติของใจ

แต่ที่นี้มนุษย์ทำไม่ได้ อย่างนั้น ทั้งที่เราเป็นชาวพุทธทุกคนนะ ทุกคนเป็นชาวพุทธ ศีล ๕ สอนไว้ อย่างนั้น แล้วทำไมเรากันอย่างนั้นล่ะ เพราะอะไร เพราะจิตใจมันเร่าร้อน จิตใจมันปรารถนา นิมโนกรรม เพราะถ้าไม่คิด มันทำไม่ได้หรอก เพราะมันคิดอยากได้ อยากแสวงหา อยากเอาด้วยความมั่งง่าย

แต่เวลาเราเป็นคนดี เห็นไหม ของมืออยู่ เจ้าของเขาไม่ได้ให้ ไม่แตะเลย แม้แต่คนที่เขามีคุณธรรมนะ เขาเที่ยวป่า เวลาเขาไป เขาหิวกระหาย ไปเจอไร่นาของใคร นี่หิวกระหายมันต้องดำรงชีวิตไง เขาไปหาไม้่นะ ทำเป็นตะขอไว้ แล้วไปเกาะไว้ที่เครือของผลไม้นั้น แล้วขอเขาก่อน ขอ ขอนะ หิวเหลือเกิน ขอนะ ขอ แล้วเด็ดเอา

แล้วเจ้าของเขามาเห็นนะ เขาบอกว่าเขาก็เห็นใจใช่ไหม คนมันทุกข์มันยากมา ชีวิตที่มันลำบากลำบาก เขาขอพลังชีวิต เขาขอ มันมีแต่ความสุขนะ เราให้เพื่อชีวิตของเขา เราให้นี่เราให้ได้ ถ้าเราขอกัน เราบอกกัน เราเจ้อจันต่อกัน นี่ใครก็ให้ได้ แต่ลึกซึ้งวิ้งราว ทุกคนรับไม่ได้ รับไม่ได้

ฉะนั้น คนเรามันก็มีศักยภาพ มันพูดมันก็พูดไม่ได้เหมือนกัน นี่ไง ถ้าจิตใจของคนที่เป็นธรรมๆ ชีวิตของเขา เขาหิวกระหายเหลือเกิน เขาจะเอาของใครมาเพื่อดำรงชีวิตล่ะ เขาเอาเป็นไม้ตะขอไปแขวนไว้ ขอ ขอสิ่งนี้เพื่อดำรงชีวิตนะ เราไม่ได้เอาไปเพื่อประโยชน์อย่างอื่นหรอก ขอดำรงชีวิต ขอเพื่อเอาชีวิตนี้ต่อเนื่องกันไป เขาขอ เราให้เขา เราก็ภูมิใจใช่ไหม

นี่คนที่มึปัญญาเขาทำกันอย่างนี้ เจ้าของเขาไม่ได้ให้ เราจะไปหยิบฉวยเอาได้อย่างไร ถ้าคนมีศีลมีธรรมมันไม่ทำอย่างนั้น แต่เวลาเขาจะทำ มันมีความจำเป็นขึ้นมาก็ทำ เขาก็ทำให้มันถูกต้องดีงาม ทำด้วยความถนอมน้ำใจกัน ทำโดยไม่เบียดเบียนกัน ไม่ได้ทำด้วยความอหังการ

แต่เราอหังการนะ ฉันมีความสามารถ ฉันเป็นคนใหญ่คนโต

เดี๋ยวนี้มองหน้ากันไม่ได้ มองหน้ากันยังมีปัญหาเลย ฉะนั้น ทำไมคนมองหน้ากันไม่ได้ คนมองหน้ากันไม่ได้เราจะรู้ว่าใครเป็นใครหรือ แต่ไอ้ด้วยมโนกรรมอันนั้น ด้วยทฤษฎีมานะว่าฉันสุดยอดคน

สุดยอดคนแล้วไปทำลายคนอื่นมันยอดคนตรงไหน ทำลายคนอื่นก็เท่ากับทำลายตน ทำลายตนเพราะอะไร เพราะนั่นมันมโนกรรม สร้างกรรมสร้างเวรแล้ว พอสร้างกรรมสร้างเวรแล้วจะให้คนรักฉัน บอกว่าฉันเป็นคนที่มีอำนาจ ทุกคนต้องยอมอยู่ในความจำนนกับฉัน

แต่มันทำลายเขา ใครจะยอมจำนนล่ะ

แต่คูลี วันนี้วันเกิดของในหลวง ท่านให้ทั้งนั้นเลย ให้ปัญญา ให้วิชาชีพ ให้ทุกอย่าง ให้โอกาส ให้ทุกๆ คนได้มีโอกาสขึ้นมา แต่ธรรมชาติของมนุษย์ มนุษย์มันมีมหาศาลใจใหม่ จะให้ด้วยความเสมอกันเอาที่ไหนล่ะ คนให้เป็น เห็นใหม่ คูลี เราให้ปลาเขา กับให้เบ็ดเขาไปหาปลา

นี่ก็เหมือนกัน คนที่มันอยากได้ “ทำไมให้เบ็ดคนนั้น ทำไมไม่ให้ปลาฉัน”

มันต้องมีคนไม่พอใจแน่นอน ในเมื่อคนมัน ๖๐ ล้านคน จะให้ถูกใจทุกคนมันเป็นไปไม่ได้หรอก สิ่งของมันเป็นไปไม่ได้ แต่ผู้ให้ต้องมีปัญญา สมควรอย่างไร สถานะของผู้รับเขาจะรับได้มากน้อยแค่ไหน

เราเอาสมบัติที่มีคุณค่าไปให้กับเด็ก ให้คนที่ไม่มีวุฒิภาวะ เขารักษาได้ไหม มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นโทษกับเขาด้วย ทำให้เขาเสียคนด้วย แต่เราจะให้ คนคนนี้มีคุณธรรมใหม่ มีปัญญาใหม่ เพื่อประโยชน์สิ่งใดใหม่

ถ้าบอกว่าถ้าให้แล้วต้องเสมอกัน ทุกคนต้องเสมอภาค ประชาธิปไตยๆ

นี่ธรรมาธิปไตย ความเป็นธรรมๆ ผู้ที่มีปัญญา ผู้ที่มีปัญญาเหนือกว่า เขาจะชักจูงจิตใจของเราขึ้นไป เราเป็นนักปฏิบัติกันนะ หากครูหาอาจารย์ หากครูอาจารย์ที่มีความเป็นจริง มีวุฒิภาวะในหัวใจ คนที่มีใจสูงกว่าจะดึงจิตใจที่ต่ำกว่า

เช่น ทำทาน เห็นใหม่ ทำเพื่ออะไร? ก็ทำเพื่อหัวใจของเรา นี่ทำทานขึ้นมาก็มาเบียดมาแข่ง มาเบียดมาแย่งกัน มันทำทำไม

แต่ถ้าเรา ใครอยากไป ไปก่อน ทุกคนได้ประเคนแน่นอน ถ้าได้ประเคนเสร็จแล้วจะต้องตักแน่นอน ไม่ต้องห่วง แต่ไอ้มันเบียดเบียดกันทำไม นี่ไง ทำทานทำไม

ทำทานเพื่อหัวใจของเรา เห็นใหม่ เราทำแล้วจิตใจมันสูงส่งขึ้นมาแล้ว มันมองนะ เหมือนผู้ใหญ่มองเด็ก เด็กที่ไร้เดียงสา เด็กที่ไม่มีปัญญา เขาจะเรียกร่องของเขาโดยไม่มีเหตุผล แต่ของเรามีเหตุผล นี่มันไปได้เหมือนกัน ทำได้เหมือนกัน ถึงที่สุดแล้วก็จบเหมือนกัน ต้องจบเหมือนกัน

เพราะไปวัดไหนก็แล้วแต่ต้องมีเจ้าอาวาส วัดไหนก็ต้องมีหัวหน้า ถ้าหัวหน้าที่เป็นธรรม
สรรพสิ่งนั้นเป็นธรรมหมด ถ้าหัวหน้านั้นเป็นธรรม เห็นไหม

“ลำเอียงอีกแล้ว นู่นก็ลำเอียง นี่ก็ลำเอียง”...ลำเอียงเพราะรัก ลำเอียงเพราะชัง ลำเอียง
เพราะกลัวเขา ลำเอียงเพราะกลัวเขาจะไม่ชอบ นี่ลำเอียงไง

แต่ในเมื่อสิ่งนั้น เห็นไหม คุณิ พระกาฬิโกธาที่ว่าสละราชบัลลังก์มาบวชเป็นพระ ปฏิบัติ
แล้วถึงที่สุดแห่งทุกข์ เขาเสียดสละทางนั้นมาแล้ว แล้วมาวัดมาวา ไอ้ของแก่นี้ ของนี้เป็นส่วนของ
นะ เห็นไหม ทัศนียานะในหัวใจของคน

คน เห็นไหม คนเหมือนกัน แต่ความรู้สึกนึกคิดของคนไม่เหมือนกัน

จะนั้น ไปที่ไหน ถ้ามีผู้นำที่ดี หัวหน้า เจ้าอาวาสที่ดี เขาทำเรียบร้อยอยู่แล้ว แต่ไอ้เราเก่ง
ทั้งนั้นแหละ วุฒิภาวะอย่างนั้น เด็กทารกไร้เดียงสา ไร้เดียงสาในสังคมใจ ไร้เดียงสา ไม่เข้าใจเรื่อง
ความรู้สึกนึกคิดของคนใจ ถ้าความรู้สึกนึกคิดของคน ธรรมชาติของคนเป็นแบบนั้น

**เห็นไหม ในหลวงพุดเอง สังคมนี้อำนาจทำให้ทุกคนเป็นคนดีไปไม่ได้ ในเมื่อทำให้ทุกคนเป็นคน
ดีไม่ได้ แต่เวลาจะปกครองต้องให้คนที่ดีปกครองคนชั่ว ให้คนที่ดีปกครองคนที่ไม่ดี**

“คนที่ให้เป็นคนดีทุกคน อย่างนั้นมันก็ไปปลดล้างเวรกรรม ปลดล้างกรรมขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าสิ”

เห็นไหม **กมฺมพฺพชฺช กมฺมปฏิสฺสโร** คนมีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ คนมีเวร
มีกรรมมาอย่างนั้น แล้วบอกให้เสมอภาคกันโดยที่ความคิดเหมือนกัน ทุกอย่างเหมือนกัน มัน
เป็นไปได้ไหม? มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ถ้าสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ มันเป็นเรื่องของวิภูฏะ มันเป็นเรื่อง
เรื่องของการเกิดการตาย เวียนตายเวียนเกิดของจิตนี้ จิตเวียนตายเวียนเกิดของมัน ฉะนั้น คนที่เกิด
มาอย่างนั้น เขาได้สร้างเวรสร้างกรรมมาอย่างนั้น เขามีความรู้สึกนึกคิดอย่างนั้น

ให้คนดีปกครองคนชั่ว นี่ไง ความรู้สึกนึกคิด นี่คนที่มิปัญญา ผ่านโลกมามาก ไม้ไร้
เดียงสา ถ้าไร้เดียงสา นี่ต้องเสมอภาคกัน อยู่บ้านก็ให้ลูกมันปกครองพ่อแม่มัน พ่อแม่ก็ต้องการวะ
ลูกก่อน มันเป็นไปได้ มันเป็นไปได้ แต่คนว่าประชาธิปไตยไปโดยไปโดย

ถ้าธรรมาธิปไตยนะ เราเคารพบูชากัน เรามีความซึ่งใจกัน เราอยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข
มานะ ถ้าอยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุขมา เราทำบุญกันตรงนี้ไง เราเกิดในประเทศอันสมควร เราได้
เกิด เกิดมาจากพ่อจากแม่ แต่พ่อแม่เราอยู่ในชาตินี้ พ่อแม่ของเราพานับถือศาสนาพุทธ เราจะทำ
ตามพ่อแม่เราไป แต่เด็กมันจะบอกว่าพ่อแม่ไม่มีปัญญา มันมีปัญญาทั้งนั้นแหละ เห็นไหม
เวลาที่ภูมิมานะของมัน เวลามันโตขึ้นมาเดี๋ยวลูกจะทำกับมันอย่างนั้นนะ

ฉะนั้น เราทำดีเพื่อเรานะ วันนี้วันเฉลิมฯ เราทำบุญ เห็นไหม ทำบุญเพื่อในหลวง เพื่อ
ประมุขของชาติ เราเกิดอยู่ในชาตินี้ ได้อาศัยชาตินี้อยู่อาศัย ได้อาศัยชาตินี้เป็นที่ประกอบ
สัมมาอาชีพะ ได้อาศัยชาตินี้เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร แล้วเราทำเพื่อเหตุนี้

คนที่มีความกตัญญูกตเวทิตะ คนที่มีหัวใจเป็นธรรม เขาจะขอบคุณๆ ขอบคุณผู้ที่ให้ที่อยู่
อาศัย ให้ความร่มเย็นเป็นสุขกับเรา เราทำบุญกันเพื่อเหตุนี้ เอวัง